

COSSOS SANTOS DELS MÀRTIRS

Manresa – 30-8-2015

Sa 3,1-9 // 2Co 6,4-10 // Jn 12,24-26

Sr. Degà i membres del Capítol,
Sr. Alcalde i Regidors de l'Excel·lentíssim Ajuntament de Manresa,
Confraria dels Cossos Sants,
Hereu i Pubilla,
Benvolguts tots, fills i filles de Déu.

Avui la ciutat de Manresa s'omple de festa per celebrar la diada dels seus sants patrons. Els Cossos Sants, que la ciutat de Manresa posseeix de temps immemorial, són l'honor de la ciutat. Les santes relíquies dels gloriosos màrtirs sant Maurici, sant Fructuós i santa Agnès són la glòria més gran de la nostra ciutat. A ells, als tres sants màrtirs, honorem en aquest dia de gran festa; als il·lustres i invíctes màrtirs, patrons de la ciutat de Manresa, els encomanem la nostra ciutat i tots els seus habitants, perquè siguin els nostres intercessors i valedors davant la misericòrdia omnipotent del nostre Déu.

La mirada que som convidats a fer sempre en l'ofici de la festa major és als màrtirs. Els tres màrtirs patrons de la nostra ciutat ens porten als inicis de la fe cristiana. Tots tres visqueren i moriren en l'imperi romà. Ells ens parlen de la seva vida lliurada per confessar Crist. I com ells també molts altres cristians morien per confessar la fe en Crist. Els màrtirs cristians són les primícies de la collita, els fruits més preuats de la santedat de l'Església, que sempre i en tot lloc ha donat el testimoniatge en molts dels seus fills de la fidelitat a Crist, de la fidelitat a la consciència, de la llibertat que brolla del fons del cor. El cristià és un deixeble de Crist, el gra de blat que cau a terra i mor i, d'aquesta manera, dona molt de fruit. Si la mort de Crist ha portat la salvació a tot el món, també la sang dels màrtirs, unida a la sang de Crist, el primer dels màrtirs, és llavor que fecunda i dona fruit, com deia, en aquell segle de molts màrtirs de Crist, Tertul·lià en diàleg apologetic amb els perseguidors: «Arribem a ser encara més cada vegada que som suprimits per vosaltres; la sang dels cristians és llavor (*semen est sanguis christianorum*)» (*Apologetic I*, 15).

Què ens aporta a nosaltres, en aquests inicis del segle XXI, la sang dels tres sants màrtirs, patrons de la nostra ciutat, Maurici, Agnès i Fructuós, vessada per Crist? El primer fruit és el que acabo d'esmentar: la sang dels cristians és llavor. Molts, pel testimoniatge dels màrtirs, obren els ulls a la veritat de la fe cristiana. La seva fortalesa, amb la qual tants homes com dones, infants com ancians, nobles i pobres, lletrats o incultes, clergues o laics, afrontaven la condemna i la mort, palesava la grandesa de la fe d'aquells que eren menyspreats per la seva fe religiosa. I és que el martiri no era una realitat accidental per a ells. Uns i altres sabien en convertir-se a la fe cristiana, sense cap mena de dubte, quines eren les exigències de la religió que anaven a abraçar i que podia portar-los a la mort. Tot cristià, per definició, era un candidat a la mort. I molts d'ells van morir, fent realitat el que ens ha dit el llibre de la Saviesa: *El Senyor els ha depurat com l'or al gresol i els ha acceptat com una víctima oferta sencera sobre l'altar.*

Han passat molt segles i la seva sang continua essent eloqüent. L'Església de tots els temps manté en la seva corona de glòria la seva vida oferta en testimoniatge de fidelitat a Crist. I al llarg dels segles també molts altres han continuat vessant la seva sang, han donat el testimoniatge de l'esperança viva en Crist. Semblantment, la nostra ciutat es gloria de tenir entre els seus fills màrtirs que s'han afegit a la llista del llibre dels testimonis de Crist que l'Església honora com el jesuïta Josep Tarrats; així com també altres que vivint a Manresa varen morir per la seva fe en Crist com a germanes dominiques de l'Anunciata, germans de la Salle i germans de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu.

La sang dels màrtirs és llavor de nous cristians, de vida cristiana viscuda amb més fidelitat. Aquesta és la convicció de l'Església que avui ens cal reviuire amb esperança. En els nostres pobles i ciutats la fe cristiana no es manifesta amb la vitalitat d'altres moments. Els qui creiem en Crist ens hem de preguntar què és el que ha passat en el cor de molts dels nostres conciutadans que no coneixen la fe cristiana. Com és possible que en un país com el nostre, de fortes arrels cristianes, molts dels nostres infants i joves viuen amb una desconexió tan gran de la fe cristiana? El fet és inqüestionable, però ens fa falta una presa de consciència més clara de quin és el repte que els cristians tenim en aquest tombant de la història del nostre poble. No podem restar indiferents en una falsa tolerància. Hem de prendre la iniciativa per donar a conèixer tot el bagatge de la història de l'Església, que en els seus màrtirs té el punt àlgid. La història de llibertat amb la qual tantes persones han confessat la seva fe, àdhuc amb l'amenaça de la mort. La història d'amor del qui dóna la vida pels altres. La història del perdó ofert generosament als botxins. No podem deixar de dir el que hem vist i sentit. El silenci dels cristians, en aquests moments de greu necessitat d'anunci clar, no és virtut, sinó deixadesa i covardia.

La grandesa del cor de l'home és la seva llibertat per a poder trobar-se amb la veritat i l'amor. Per a això hem estat creats. La grandesa de l'home no rau en la seva lluita per posseir més i més, per tenir més i més experiències, per acumular més poder i més fama. *Què en traurà l'home de guanyar tot el món, si perdia la seva ànima?*, ens diu Jesús. Un dels perills de la nostra cultura és pensar que la mera acumulació dóna sentit a la vida. Més informació, més béns, més plaers, més experiències, més... Aquesta és la cursa inacabable d'aquell a qui li han posat al davant una pastanaga que mai no pot abastar. La buidor en el cor es fa més i més gran, quan un sembla tenir-ho tot, però en el fons no té res, perquè no hi ha el sentit profund del que som i del sentit de la nostra vida. La mirada al buit en el cor dóna vertigen; però hem de ser capaços de mirar amb sinceritat en el fons del nostre cor, cercant la veritat per trobar el sentit ple de la nostra vida. No n'hi ha prou de saber que existim; ens cal trobar el perquè de la nostra existència.

Dues persones del segle XVI, santa Teresa de Jesús i sant Ignasi de Loiola, ens parlen de la grandesa de l'home que s'obre a Déu i el cerca amb sinceritat. Estem en un any teresià que celebra els cinc-cents anys del naixement de la santa d'Àvila. Aquesta basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa és temple jubilar teresià. Santa Teresa és mestra de vida cristiana

i ens convida a tots a caminar en la veritat. No hi ha realitat més nefasta per a l'home i per als pobles que no viure en la veritat. La sinceritat amb un mateix, assumint el que som, amb totes les nostres febleses i totes les nostres virtuts, és camí de trobada amb Déu. L'escolta del cor humà en el seu desig de més veritat i més amor és camí d'autèntica humanitat.

Sant Ignasi de Loiola ens parla de l'escolta del cor en la recerca de la veritat plena i de l'amor que mai no mor. No fa ni un mes que s'iniciava un any jubilar ignasià al santuari de la Santa Cova de sant Ignasi, anunci del gran any jubilar ignasià del 2022. Un any que ens vol ajudar a reviure el que va succeir en el cor d'aquell jove basc que sortia ferit en el cor de la seva casa de Loiola i que a la ciutat de Manresa va trobar la llum que el va fer ser sempre un soldat de Crist, ferit per la nafra de l'amor que mai més no mor. El seu camí el va portar primer des de la seva casa natal de Loiola a Montserrat, on es va confessar tres dies. La lliçó que va aprendre fou que la confessió general no era el final sinó el començament. Vestit pobrament, va emprendre el camí de recerca de més autèntica llibertat. Va arribar a Manresa, on pensava passar solament alguns dies en un hospital i escriure algunes coses en un llibre. La seva intenció era la de ser senzillament un aprenent de cristià de veritat. Fins aquell moment, ell havia estat cavallerosament cristià, amb l'obsessió de fer grans coses, més que no pas deixar-se fer per Déu pel camí de la humilitat i el sofriment. Però aquí a Manresa va iniciar una nova vida. Era un pobre penitent, demanava almoïna cada dia. Diàriament anava a missa i a vespres a la Seu. Va descobrir també una cova com un bon lloc per a la pregària. A la vora del riu Cardener, estant assegut i mirant el riu, se li van obrir els ulls de l'enteniment, d'aital manera que li semblaven totes les coses noves. Li semblava com si fos un altre home i tingués un altre intel·lecte.

L'experiència de sant Ignasi ens parla de la grandesa de l'home capaç de trobar-se amb Déu i de trobar en ell el sentit ple de la vida. Com Ignasi, en aquell any 1522, i com els màrtirs dels segles III i IV, Maurici, Agnès i Fructuós, també nosaltres som convidats a viure amb intensitat la nostra fe cristiana, acreditant-nos en totes les situacions com a servidors de Crist, i a donar, amb la nostra paraula i la nostra vida, el testimoniatge que el nostre món necessita, perquè no camini en les tenebres de la ignorància, sinó en la llum de la veritat i de l'amor. Amén.